

гледаха вторачено и строго. Разбраха, че иска да говори и въдвориша тишина.

— Азъ съмъ отъ града, — започна той. — Отъ тамъ съмъ дошълъ, тамъ ще си и отида. Азъ не съмъ облѣченъ и не говоря като васъ, не ви приличамъ. Може да речете, че съмъ ви чуждъ, че не ви познавамъ и не ви разбирамъ. Това не е истина. Четиредесетъ години вече азъ живѣя въ града, но мисля и чувствувамъ, радвамъ се и страдамъ наедно съ васъ, съ българското село! . .

Той говори дълго. Ненавикнали на такъвъ патосъ и на такива ржкомахания, женитѣ се стѣсняваха, криеха се една задъ друга или затуляха съ шепа усмивкитѣ си. Тѣ не го разбраха. Мжжетѣ слушаха напрегнато и макаръ че не всичко имъ бѣше ясно, разбраха пакъ много. Но това, което всички чуха, бѣше, че голѣмецътъ хвали селото имъ, говори за сговора и единодушието имъ, посочва за примѣръ дружеството имъ. Той обѣща пълната си подкрѣпа. Всичко, което поискать, ще имъ се даде. Вършачката е вече на пжтъ. Щомъ се върне, той ще се погрижи да се ускори прѣнасянето ѝ. И нѣма да мине много врѣме — и машината ще бжде тукъ, въ село.

Това стигаше. Изведнажъ веселбата стана по-жива, по-непринудена и по-сърдечна. Засвириха пакъ кавалитѣ. Започна се общо хоро. Облѣченъ въ най-новитѣ си дрехи, съ лисичи кожи на абата си, наперенъ, важенъ, Вълчанъ самъ поведе хорото. Слѣдъ него идѣха гоститѣ въ чернитѣ си граждански дрехи, а по-нататкъ въ ярката свѣтлина на лампитѣ се пѣстрѣяха разноцвѣтнитѣ накити на селянитѣ и селянкитѣ. Хорото бѣше чинно, спокойно и тежко, това хоро, което се играе всѣкога, когато се хванатъ на него свекърътъ и свекървата или пъкъ други нѣкои почтени и важни хора.

Една неприятностъ смути за малко веселието. Въ коридора нечакано избумтѣ силенъ ударъ, посипаха се